

ra el catalanismo. Y lo més ridicol y curiós es que 'l govern realment trontolla, tot esforsantse en proclamar que es més lliberal que Riego y més enemich dels catalans que Felip V.

¡Vivan las cadenas! responian els de 'n Missas, quan se les havian ab els de 'n Bernat Xinxola. Confessém que per més que algú ens tingui pels que se 'n diu de la crosta de baix, aquest crit ens havia esborronat, semblant-nos una estúpida manifestació de la naturalesa embrutida per el més degradat servilisme, pero are ens sentim inclinats á mudar de parer. Al veurer qui son els que proclaman la llibertat, com la proclaman y perque la proclaman, al sēntir que no saben donarli un visca que no vagi seguit de dos moris, com si la llibertat no fos vida, al veurer que se la fa servir de massa pera pegar á n' en Pere y ferir á n' en Pau, un se sent realment temptat de respōndrehi *¡viscan les cadenes!* pensant que tal volta en aquest país dels vice-verses si llibertat vol dir tirania, egoisme, persecució, mort, e incendi, pot ser sian les cadenes el signe de deslliurança.

M. V.

Conferencies intimes donades en la Secció de Lletres del Institut Olotí. Primera Conferencia, per don Esteve Cardelús; tema, Fermentaciōis.

Senyors: En tota societat els individus que la componen deuen treballar pera el progrés y sosteniment de la mateixa. Si s' hagués de provar aixó, no hauriam de fer més que girar una mirada á les nacions més avançades, pera admirarnos de la gran divisió que 's fa en elles del treball, l'amor y la constancia ab que s' hi dedican els seus fills. Lo que 's diu de

les nacions, que al fi y al cap no son res més que grans societats, 's pot aplicar á n' aquelles que contan un número reduhit de socis y que s' han fundat per conseguir un objecte més ó menos elevat.

Convensuda d' aquesta veritat la joventut escolar d' aquesta població, vol posar son treball y tots sos entusiasmes al servey d' aquest important Institut que ab el curt espay de vida que conta, ha donat próves d' un vigor y robustesa que desgraciadament no estém pas acostumats á veurer en nostre terra.

Mes per les circumstancies en que 's trova aquesta joventut y que no haig de senyalar perque tots vosaltres, se nyors, les coneixeu y lamenteu com jo mateix, no 's pot pas exigir d' ella esforços que serian massa grans pera el seu cos que està encara en el periodo de desenrotllo, no se l' hi poden demanar treballs madurats y d' empena que elevin nostra Institut á la altura tant desitjada per tots, no pot exercir una influencia poderosa y decisiva en la marxa de la societat. Si no pot cumplir aixó á pesar seu, porta no obstant una gran dosis de bona voluntat y d'entusiasme pera posarse en condicions de oferirli en el pervindre els serveys que avuy per les circumstancies á que he aludit, 's veu impossibilitada de prestarli.

Aquí s' ocorre una pregunta, ¿qué deu fer per posarse en aquelles condicions? senzillament; ab la persuació de que la ciencia es la base del progrés material per si sola y moral unida ab la religió, deu adquirir coneixements sólits, estudiant y meditant les materies que alimentan sa inteligencia, habituarse en la exposició de les mateixes y practicar-se en la discusió científica tant necessaria lo mateix en el terreno de la oratoria que en el periodistich. Aquesta es